

Arrest

nr. 299 872 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamemorie.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou in juni 2013 op Belgisch grondgebied zijn toegekomen.

1.2. Verzoeker diende op 17 juni 2013 te Antwerpen een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) in functie van zijn echtgenote (en kinderen) die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 8 november 2012 als vluchteling werden erkend.

1.3. Verzoeker werd op 6 augustus 2013 aangehouden met het oog op uitlevering aan Turkije. Dit gebeurde op basis van een Turks aanhoudingsbevel van 20 september 2011 op grond waarvan hij op 14 oktober 2011 via Interpol Ankara internationaal werd geseind. Verzoeker werd op 14 juli 2016 door de Antwerpse kamer van inbeschuldigingstelling op borgtocht en onder voorwaarden vrijgelaten en in 2017 opnieuw kortstondig aangehouden. Er zou nog een procedure hangend zijn bij de Raad van State tegen het uitleveringsbesluit.

1.4. Verzoeker diende op 25 april 2014 vanuit de gevangenis van Antwerpen een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 19 november 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13bis). Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 30 juli 2015 de bevelscomponent van deze beslissing, doch verwierp het beroep in zoverre het gericht was tegen de beslissing tot weigering van verblijf (RvV 30 juli 2015, nr. 150 233).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 4 december 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen in zijn arrest van 30 juli 2015 (RvV 30 juli 2015, nr. 150 234).

1.7. Verzoeker diende op 16 februari 2015 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 22 juni 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13bis). In zijn arrest van 1 september 2016 vernietigde de Raad de bevelscomponent van deze beslissing en verwierp het beroep in zoverre het de beslissing tot weigering van verblijf viseerde (RvV 1 september 2016, nr. 173 979).

1.9. Verzoeker diende op 13 maart 2023 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgisch minderjarig kind E. M. E. dat in 2019 werd geboren.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 juli 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/03/2023 werd ingediend door:

Naam: E.(…)

Voorna(a)m(en): A.(…)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde E.(...) M.(...) E.(...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg (...): de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Bij de aanvraag legt betrokkene een Turks nationaal paspoort voor dewelke is verstrekt sedert 24/08/2020 en een niet-elektronische Turkse identiteitskaart (Nufus) dewelke is afgeleverd op 07/02/2008. Er is hierop geen vervaldatum aanwezig, maar gezien het document reeds langer dan 10 jaar geldig is, kan dit document niet langer beschouwd worden als rechtsgeldig. Ondertussen zijn er sedert 2017 elektronische Turkse identiteitskaarten in omloop met chip en vingerafdruk die 10 jaar geldig zijn.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80. Zijn verblijf dient te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 40ter, §2, eerste lid en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Eerste onderdeel,

1.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen geldig identiteitsdocument neerlegt.

Verzoeker heeft zijn Turkse identiteitskaart (Nufus) die is afgeleverd op 7.2.2008 neergelegd. De beslissing stelt dat op deze identiteitskaart geen vervaldatum voorkomt maar dat deze 'niet langer kan beschouwd worden als rechtsgeldig', omdat er sedert 2017 elektronische Turkse identiteitskaarten in omloop zijn met chip en vingerafdruk die 10 jaar geldig zijn.

Dit motief faalt. Vermits op de identiteitskaart afgeleverd in 2008 geen vervaldatum staat is deze nog steeds geldig. Er is geen vervallenverklaring van deze identiteitskaart. Het is niet omdat er op dit ogenblik Turkse identiteitskaarten met chip en vingerafdruk in omloop zijn en omdat die 10 jaar geldig zouden zijn, dat de identiteitskaart van verzoeker niet meer als geldig zou kunnen beschouwd worden.

Om vermelde reden dient de beslissing vernietigd te worden.

Het Turks consulaat in Rotterdam bevestigt op haar site dat een Turks identiteitsdocument geen geldigheidsduur heeft en kan niet verlopen.

(<https://www.google.com/search/Turkse+identiteitskaart+vernieuwen>)

2.

2.1.

In de nota met opmerkingen verwijst verwerende partij (pagina 8) naar artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit en naar artikel 41 §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In casu gaat de discussie niet over deze artikels, maar over artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet en niet over de door verwerende partij in de nota met opmerkingen aangehaalde artikels. De door verwerende partij aangehaalde artikels van het Vreemdelingenbesluit en van de Vreemdelingenwet, zijn overigens niet opgenomen in de bestreden beslissing en vormen geen wettelijke grondslag voor de beslissing. Verwerende partij kan geen a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen aanvoeren en geen nieuwe wettelijke grondslag aanvoeren; overigens is die nieuwe grondslag zoals gesteld niet van toepassing. In die zin kan ook niet gesteld worden dat (enkel) een geldig paspoort moet voorgelegd worden, terwijl artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet het begrip 'geldig identiteitsdocument' hanteert, wat evident ruimer is dan een paspoort.

2.2.

Verwerende partij verwijst verder naar een website dat de Nufuskaart iedere tien jaar moet vernieuwd worden, vanaf het vijftiende levensjaar.

De door verzoeker in het verzoekschrift vermelde website stelt integendeel dat een Turks identiteitsdocument geen geldigheidsduur heeft en niet kan verlopen.

Te buiten gelaten wat onder het begrip geldig identiteitsdocument moet begrepen worden (het eventuele verval van een document omwille van een tijdsduur heeft op zich nog niet voor gevolg dat het document ongeldigheid zou zijn), di ent opgemerkt te worden dat de verwijzing door verwerende partij naar een website geen bewijs is van enige wettelijke bepaling terzake.

De website referentie door verwerende partij verwijst naar een bericht van 3 September 2001, zegt niets over de actuele toestand en duidt een Turkse rechtsregel aan.

Het is verder niet zo dat omdat de Nufus niet zou vernieuwd zijn het niet om een geldig identiteitsdocument zou gaan. In andere verblijfsaanvragen (bv artikel 9bis vreemdelingenwet) wordt ook een paspoort aanvaard waarvan de looptijd verstreken is. Er is een onderscheid tussen de looptijd van een identiteitsdocumenten, en de geldigheid van een identiteitsdocument.

2.3.

Het is verder betwist dat aan verzoeker als vader van een Belgisch kind kan gevraagd worden dat hij een identiteitsdocument voorlegt in het kader van de aanvraag gezinshereniging met dit Belgisch kind, terwijl deze voorwaarde niet is opgelegd aan andere familieleden van een Belg, noch aan ouders van Europese kinderen of van derdelanders.

Door het arrest CCE n° 292 387 van 27 juli 2023 in de zaak X. t. Etat Belge, werd in dat kader een prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

De Raad wordt gevat met een vordering tot nietigverklaring tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Na te hebben vastgesteld dat de enige categorie van "familieleden" die een geldig identiteitsdocument moet voorleggen om van gezinshereniging te kunnen genieten, die van de ascendenten van een Belgische minderjarige is, en na te hebben vastgesteld dat de parlementaire voorbereiding van de wet geen relevante toelichting geeft over de grondslag van dit verschil in behandeling, stelt de Raad de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof:

"Is artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de ouder van een Belgisch kind verplicht om een geldig identiteitsdocument voor te leggen om het voordeel van gezinshereniging te bekomen, bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 22bis van de Grondwet, terwijl deze verplichting (zonder enige matiging) om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, niet wordt opgelegd aan andere familieleden van een Belgisch onderdaan, noch aan de ouders van Europese kinderen of van kinderen die onderdaan zijn van een derde land?" (RvV 27 juli 2023, nr. 292 387).

Ook om die reden dient minstens het arrest van het Grondwettelijk Hof te worden afgewacht.

(...)

Er wordt nog op gewezen dat de identiteit van verzoeker ten overvloede uit het administratief dossier blijkt, en dit ook in 'tempore non suspecto' met name van de vervaldatum van het paspoort op 24.8.2020. De kern van de discussie en van deze wetgeving is dat verwerende partij zekerheid moet hebben over de identiteit van de persoon die de aanvraag gezinshereniging doet. Die zekerheid over de identiteit van verzoeker was er reeds vanaf 2003 bij de binnenkomst van verzoeker in België en werd inmiddels lopende diverse procedures, die in het administratief dossier aanwezig zijn, bevestigd.

(...)"

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn; dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De draagkrachtvereiste houdt in dat de redenering die tot de beslissing heeft geleid niet alleen uitdrukkelijk moet worden vermeld, maar dat ze bovendien sluitend moet zijn. Ze moet met andere woorden aan de betrokkene voldoende duidelijk verhelderen om welke reden precies de overheid haar beslissing nam.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 maart 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indiende in functie van zijn Belgische minderjarige zoon E. M. E., die op 10 april 2019 te Deurne werd geboren. Verzoeker legde de geboorteakte neer, een Turkse *Nüfus cüzdanı* (papieren identiteitskaart) die op 7 februari 2008 te Diyarbakir werd uitgereikt, en een Turks internationaal paspoort dat op 24 augustus 2010 te Diyarbakir werd uitgereikt, maar sedert 24 augustus 2020 vervallen is.

3.5. Verzoeker is een familielid van een Belg, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet:

“2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, in de vreemdelingenwet werd ingevoerd door toedoen van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 10 mei 2007) en werd naderhand vervangen door de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S., 27 juni 2016). Sinds de inwerkingtreding van deze laatste wet wordt vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van “een geldig identiteitsdocument”, terwijl het voorheen volstond om “een identiteitsdocument” over te leggen. Kernvraag is of de door verzoeker neergelegde Turkse *Nüfus cüzdanı* van 7 februari 2008 op heden al dan niet als “een geldig identiteitsdocument” dient te worden gekwalificeerd.

3.6. In de bestreden beslissing is de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel dat verzoeker *“(niet) voldoet (...) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie (...)”* omdat hij *“(...) een Turks nationaal paspoort voor(legt) dewelke is verstrekt sedert 24/08/2020 en een niet-elektronische Turkse identiteitskaart (Nufus) dewelke is afgeleverd op 07/02/2008. Er is hierop geen vervaldatum aanwezig, maar gezien het document reeds langer dan 10 jaar geldig is, kan dit document niet langer beschouwd worden als rechtsgeldig. Ondertussen zijn er sedert 2017 elektronische Turkse identiteitskaarten in omloop met chip en vingerafdruk die 10 jaar geldig zijn. Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80. Zijn verblijf dient te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.”*

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris is kennelijk van oordeel dat verzoeker niet voldoet aan de documentaire grondvoorwaarde uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, terwijl verzoeker van zijn kant benadrukt dat de Turkse identiteitskaart geen vervaldatum vermeldt en op heden dus nog steeds een geldig identiteitsdocument uitmaakt. Verzoeker verwijst naar informatie van de Turkse vertegenwoordiging in Rotterdam en voegt hier verderop in zijn middel aan toe dat uit het administratief dossier blijkt dat de voorgelegde Turkse identiteitsdocumenten het bestuur tot nog toe steeds toelieten hem op deugdelijke wijze te identificeren.

3.8. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

“(...)”

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

Verzoekende partij heeft op 13.03.2023 een aanvraag gezinshereniging ingediend in haar hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische burger en dit in toepassing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;”

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

Verwerende partij wijst erop dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij een bewijs van identiteit dient te overleggen.

Verzoekende partij heeft bij haar aanvraag een vervallen paspoort voorgelegd en een Turkse identiteitskaart zonder vervaldatum.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde derhalve geheel terecht dat verzoekende partij nalaat een geldig identiteitsbewijs te overleggen, zodat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

In weerwil van hetgeen verzoekende partij tracht aannemelijk te maken, blijkt uit de uitdrukkelijke motivering van de in casu bestreden beslissing wel degelijk waarom de door verzoekende partij overlegde stukken niet kunnen worden weerhouden als bewijs van haar identiteit. Verzoekende partij toont met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat de door verzoekende partij overlegde stukken niet kunnen worden beschouwd als identiteitsbewijzen. De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op de Nüfuskaart met uitgiftedatum in 2008.

Vanaf het vijftiende levensjaar moet de kaart iedere 10 jaar vernieuwd worden .

(<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-11533-2001-INIT/nl/pdf>.

(...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen.

Het enig middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.9. In de eerste plaats stipt de Raad aan dat de verwijzing van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen naar de documenten die familieleden van burgers van de Unie moeten voorleggen om toegang te krijgen tot het grondgebied (artikel 41, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet) in casu weinig dienstig is aangezien verzoeker familielid is van een ‘statische Belg’ en er in dat geval een specifieke documentaire grondvoorwaarde is bepaald in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat er op de neergelegde “*Turkse identiteitskaart (nufus) dewelke is afgeleverd op 07/02/2008 (...) geen vervaldatum aanwezig (is)*”, hetgeen ook in de nota met opmerkingen wordt bevestigd. Voorts wordt geponeerd dat “*(...) gezien het document reeds langer dan 10 jaar geldig is, kan dit document niet langer beschouwd worden als rechtsgeldig. Ondertussen zijn er sedert 2017 elektronische Turkse identiteitskaarten in omloop met chip en vingerafdruk die 10 jaar geldig zijn*”. In de beslissing wordt evenwel nergens verduidelijkt waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zijn standpunt baseert dat het identiteitsdocument, dat geen vervaldatum bevat, na 10 jaar niet meer ‘rechtsgeldig’ zou zijn.

Pas in haar nota met opmerkingen voegt de verwerende partij, na te hebben herhaald dat verzoeker “*(...) zich niet dienstig (kan) beroepen op de Nüfuskaart met uitgiftedatum in 2008*” hieraan het volgende toe: “*Vanaf het vijftiende levensjaar moet de kaart iedere 10 jaar vernieuwd worden.* (<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-11533-2001-INIT/nl/pdf>.” Het document waarnaar deze URL verwijst, betreft een Algemeen Ambtsbericht over Turkije van de Nederlandse autoriteiten van mei 2001 dat in het kader van het informele Europese CIBGA-overleg (Centrum voor Informatie, Beraad en Gegevensuitwisseling inzake Asielaanlegenheden) werd meegedeeld. In dit - sterk verouderde - ambtsbericht wordt inderdaad geopperd dat de Nüfuskaart vanaf het vijftiende levensjaar iedere 10 jaar vernieuwd zou moeten worden, maar ook hier ontbreekt elke verwijzing naar Turkse regelgeving terzake. De verwijzing naar deze landeninformatie werd bovendien niet in de bestreden beslissing opgenomen, waardoor dit in wezen een a posteriori-motief vormt dat op gespannen voet staat met de rechten van

verdediging van de verzoekende partij. Verzoeker had van zijn kant in zijn gedinginleidend verzoekschrift een verwijzing naar actuele landeninformatie opgenomen die werd gevonden op de website van de Turkse vertegenwoordiging in Nederland (Rotterdam) waaruit kan worden opgemaakt dat er geen deadline zou bestaan wat de geldigheid van de oude Nüfuskaarten betreft. Ter terechtzitting geeft de raadsman van de verwerende partij toe dat de beschikbare landeninformatie elkaar tegenspreekt, waardoor er vragen kunnen worden gesteld bij de deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing. Het verweer in de nota met opmerkingen is niet bij machte de weinig zorgvuldige motivering van de bestreden beslissing te herstellen.

Terloops neemt de Raad er samen met verzoeker akte van dat de documentaire grondvoorwaarde uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet ondertussen het voorwerp uitmaakt van een prejudiciële verwijzing naar het Grondwettelijk Hof, gekend onder het rolnummer 8072/2023 (cf. B.S. 27 september 2023).

3.10. Het enig middel uit de synthesesemorie is in de aangegeven mate gegrond. Verzoeker dient te worden bijgetreden in zijn standpunt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende blijkt waarom de voorliggende Turkse papieren *Nüfus cüzdanı* niet als een geldig identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Zoals door verzoeker werd aangehaald, werden zijn identiteit en nationaliteit gedurende zijn 10-jarig verblijf in België nooit betwist. Verzoeker heeft aangetoond dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Het enig middel uit de synthesesemorie is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN